

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 9Co/197/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5825200978
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 02. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Vargová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2026:5825200978.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte v zložení z predsedu senátu JUDr. Jany Vargovej (sudkyne spravodajkyne) a členov senátu JUDr. Jozefa Šuleka a JUDr. Jany Kotrčovej, v spore žalobcu: FEDOR car paint s. r. o., so sídlom Ulica Nižný koniec 1423/42, Zákamenné, IČO: 56 035 560, právne zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Brož, s.r.o., so sídlom A. Bernoláka 1400/7, Ružomberok, IČO: 52 959 601, proti žalovanému: KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Viena Insurance Group, so sídlom Štefanovičova 4, Bratislava, IČO: 00 585 441, právne zastúpený: JUDr. Baltazár Mucska, advokát, so sídlom Vajnorská 55, Bratislava, v konaní o zaplatenie 1 339,85 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Námestovo č.k. 13C/29/2025-103 zo dňa 23.09.2025, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

II. Žalobcovi **p r i z n á v a** voči žalovanému právo na náhradu dôvodne vynaložených trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1339,85 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,5 % ročne zo sumy 1339,85 eur od 28.10.2023 do zaplatenia, úhradu nákladov za vypracovanie znaleckého posudku vo výške 160 eur, a to všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom II. žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Súd prvej inštancie zistil nasledovný skutkový stav. Dňa 25.07.2023 došlo ku škodovej udalosti na motorovom vozidle značky Honda CR-V, EČV: A. vlastníkom, ktorého bol B. C., A. XXX, XXX XX A.. Škodová udalosť bola spôsobená prevádzkou motorového vozidla povinne zmluvne poisteného u žalovaného. Poškodený si nechal motorové vozidlo opraviť u žalobcu, ktorý prevádzkuje autoservis FEDOR car paint s.r.o.. Z faktúry č. 23CF00110 vystavenej dňa 04.09.2023, splatnej dňa 18.09.2023 súd zistil, že žalobca vyfakturoval B. C. opravu motorového vozidla Honda CR-V, EČV: A. za celkovú sumu 4 002,43 eur s DPH. Kalkulácia opravy motorového vozidla mala byť vykonaná v systéme GT Motive. Z priloženej kalkulácie, ktorá je súčasťou aj znaleckého posudku (č.l. 17 spisu) je zrejmé, že cena normohodín práce predstavovala sumu 40 eur/hod. a bola použitá lakovacia konštanta 120%. Zo zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 04.04.2025 uzavretej medzi B. C., A. XXX, XXX XX A. ako postupcom a žalobcom ako postupníkom súd zistil, že jej predmetom bola peňažná pohľadávka na náhradu škody vzniknutej dňa 25.07.2023 na poškodenom motorovom vozidle ev. č. A. v sume 1 339,85 eur, ktorá predstavuje rozdiel medzi výškou faktúry za opravu poškodeného motorového vozidla č. faktúry 2300110 vo výške 4 002,43 eur a výplatou plnenia uskutočnenou poisťovňou 2 662,58 eur. Poistná udalosť je evidovaná v poisťovni pod č. pu: 9852690612. V zmysle Čl. III. bola pohľadávka postúpená odplatne v sume 1 339,85 eur, ktorá mala byť vyplatená postupcovi pri podpise zmluvy v hotovosti. Z oznámenia žalovaného o poistnom plnení zo dňa 12.10.2023 súd prvej inštancie zistil,

že žalovaný oznámil žalobcovi, že dňa 12.10.2023 ukončil šetrenie poisťnej udalosti č. 9852690612, kedy bolo žalobcovi poskytnuté plnenie v sume 2 662,58 eur. Pri výpočte poisťného plnenia boli do nákladov na opravu vozidla priznané alternatívne náhradné diely, primerané náklady na cenu práce pre neautorizovaný servis vo výške 21 eur bez DPH/hod, ktoré zodpovedajú priemernej sadzbe normohodiny práce neautorizovaných servisov v danom regióne a čase. Do poisťného plnenia boli priznané primerané náklady na lakovací materiál vypočítané v kalkulačnom programe (výška lakovacej konštanty 100%). V oznámení sa zároveň uvádza, že na základe vykonanej obhliadky vozidla škodcu a poškodeného vozidla a vzájomným porovnaním zdokumentovaných poškodení bolo zistené, že p.p. blatník a p.z. rohu nárazníka obsahujú aj poškodenia laku, ktoré nemajú súvis so škodovou udalosťou zo dňa 25.07.2023, za ktorú zodpovedá poisťený žalovaný. Z uvedeného dôvodu došlo ku kráteniu poisťného plnenia z lakovania p.p. blatníka a p.z rohu z. nárazníka v sume spolu 40 eur. Poisťné plnenie v sume 2 662,58 eur bolo poukázané na účet žalobcu. Zo znaleckého posudku č. 30/2025 vypracovaného dňa 05.03.2025 znalcom z odboru doprava cestná, odvetvie technický stav cestných vozidiel, nehody v cestnej doprave, ohľad hodnoty cestných vozidiel D. B. E. súd zistil, že jeho predmetom bol výpočet výšky škody na vozidle Honda CR-V, EČV: A. v zmysle vyhlášky č. 492/2004 Z. z., ku dňu poisťnej udalosti 25.07.2023, kedy znalec stanovil výšku škody na sumu 6 052,00 eur. Z bodu 2.9 znaleckého posudku vyplýva, že znalec postupoval pri výpočte z listu firmy Kooperativa a firmy Fedor, kde výpočet poškodenia bol pri kalkuláciách nezahodný. Rozdiel bol podľa znalca v cene práce, kde výpočet žalovaného bol podhodnotený z dôvodu úpravy normohodiny na sumu 21 eur bez DPH za 1 hodinu, cenník značkového servisu v danom regióne je pritom 50 eur bez DPH za 1 hodinu. Znalec pri kalkulácii nákladov na opravu v systéme DAT vyhádzal z ceny práce 50 eur bez DPH za 1 hodinu a lakovacej konštanty 120%.

3. Súd prvej inštancie pripojil do konania zápisnice z pojednávanií v konaniach vedených na Okresnom súde Námestovo pod sp. zn. 15C/45/2024 a pod sp. zn. 5C/24/2025, ktoré konania sa týkajú tých istých strán sporu a rovnakého skutkového stavu. Na predmetnom pojednávaní bol vypočítaný znalec Ing. Martin Obtulovič k znaleckému posudku týkajúcemu sa výšky náhrady škody na motorovom vozidle, kedy zo strany žalovaného bola, rovnako ako v tomto konaní, krátená výška lakovacej konštanty a cena normohodiny práce. Znalec zotrval na záveroch znaleckého posudku, kedy pri lakovacej konštante poukázal na to, že už dlhodobo - najmenej posledných 15-20 rokov, sa používa lakovacia konštanta v rozmedzí 120 - 130%, ktorá zohľadňuje vyššie náklady na lakýrnický materiál ako aj náročnejší technologický postup. Pri niektorých značkových servisoch je to dokonca lakovacia konštanta 150%, kedy ide o viacvrstvové striekanie. Znalec poukázal na to, že v minulosti bola hrúbka farby podstatne hrubšia, prekryla aj drobné nerovnosti a auto bolo skôr pripravené na lakovanie, ako je tomu teraz. Určenie výšky normohodiny znalec vykonal v programe Systém DAT, pričom vychádzal z cenníka prác najbližšieho autorizovaného servisu. Žalovaný určil normohodinu 21 eur bez DPH čo je podľa znalca veľmi málo v porovnaní s cenou značkového servisu. Znalec podotkol, že neznačkové servisy majú v regióne rôzne ceny, dokonca aj ten istý servis účtuje rôzne normohodiny podľa druhu poisťovne. V tejto súvislosti súd poukazuje na to, že nemal dôvod prihliadať na nesúhlas žalovaného s prečítaním predmetnej zápisnice, o to viac, ak žalovaný výsluch znalca nenavrhol a považoval ho za bezpredmetný.

4. Žalovaný súdu predložil faktúru č. 2024002 zo dňa 25.01.2024, z ktorej súd zistil, že F. G. AUTODIELŇA, A. XXX/X, Liesek účtoval za vykonané práce na motorovo vozidle Dacia Lagune sumu 20 eur/hod. bez DPH, rovnako ako aj F. C., H. I. XX/XX, Námestovo vo faktúre č. 2023/36 zo dňa 14.12.2023 za opravu motorového vozidla Škoda Octavia. B. I. AUTOSERVIS-KOMA, J. E. XXX/X, Klin v zmysle faktúry č. 23VF00345 zo dňa 11.12.2023 účtoval cenu práce za opravu vozidla Citroen Space Tourer sumu 25 eur/hod. bez DPH a autoservis K. L. AUTOSERVIS, Trstená dňa 13.01.2024 faktúrou č. FA20240002 vyúčtoval zákazníkovi za vykonané práce na motorovom vozidle Suzuki Swift sumu 16,50 eur/hod. bez DPH.

5. Súd prvej inštancie právne vec posúdil podľa § 121 ods. 3, § 427 ods. 1, § 428, § 442 ods. 1, § 517 ods. 1 a 2, § 822 Občianskeho zákonníka a podľa § 4 ods. 1 a 2 písm. b), § 11 ods. 7, § 15 ods. 1, zákona č. 381/2001 Z.z. Zákon o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z..

6. Súd prvej inštancie vo väzbe k námietke miestnej nepríslušnosti vnesenej žalovaným. uviedol, že žalobcom uplatnený nárok má pôvod v škodovej udalosti, pri ktorej je náhrada škody uplatňovaná ako plnenie z poisťnej zmluvy uzavretej medzi držiteľom vozidla, ktorým bola spôsobená škoda a poisťovateľom. Elementárnym účinkom postúpenia pohľadávky je singulárna sukcesia postupníka do subjektívnych práv, ktoré sú predmetom postúpenia a viažu sa na pohľadávku. Pokiaľ bola na žalobcu postúpená pohľadávka, jej povaha sa postúpením nezmenila, stále má základ v nároku na náhradu škody, ktorá škoda vznikla právnenému predchodcovi žalobcu. V zmysle § 19 písm. b) CSP je na konanie

popri všeobecnom súde žalovaného príslušný súd, v ktorého obvode nastala skutočnosť, ktorá zakladá právo na náhradu škody. V prejednávanej veci došlo ku škodovej udalosti v okrese Námestovo, a preto bolo na žalobcovi aby sa rozhodol, či bude nárok uplatňovať na všeobecnom súde žalovaného (ust. § 13 CSP) alebo na osobitne miestne príslušnom súde (ust. § 19 CSP). Ustanovenie § 19 písm. b) CSP, nerozlišuje, tak ako to dôvodí žalovaný, postavenie slabšej strany, resp. okolnosti, na základe ktorých by nebolo možné použiť uvedené ustanovenie. Dospel k záveru, že ak žalobca podal žalobu na Okresný súd Námestovo, teda na súde, v ktorého obvode došlo ku škodovej udalosti, je tamjší súd oprávnený konať a rozhodovať vo veci.

7. Súd prvej inštancie konštatoval, že v konaní bolo preukázané a medzi stranami nebolo sporné, že dňa 25.07.2023 došlo k dopravnej nehode, pri ktorej bola spôsobená škoda na motorovom vozidle Honda CR-V, EČV: A. prevádzkou motorového vozidla, ktorého vlastníč mal v čase vzniku škodovej udalosti so žalovaným uzatvorenú poisťnú zmluvu, predmetom ktorej bolo poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla v zmysle zákona č. 381/2001 Z. z.. Rovnako nebola medzi stranami sporná skutočnosť, že vlastníč motorového vozidla B. C. nechal motorové vozidlo opraviť v autoservise žalobcu, kedy v zmysle faktúry č. 23VF00110 predstavovala oprava sumu 4 002,43 eur a že žalovaný vyplatil žalobcovi poisťné plnenie v sume 2 662,58 eur. Žalobca sa podanou žalobou domáhal náhrady sumy 1 339,85 eur s príslušenstvom rovnajúcej sa rozdielu medzi sumou opravy vyfakturovanou žalobcom a výškou poisťného plnenia priznanou žalovaným. Aktívnu legitímáciu žalobcu v konaní mal súd preukázanú zo Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 04.04.2025, ktorou zmluvou B. C. postúpil na žalobcu pohľadávku na náhradu škody v sume 1 339,85 eur. Sporným v konaní bolo to, či zo strany žalovaného došlo k oprávnenému kráteniu normohodiny práce a lakovacej konštanty.

8. Žalobca sa v konaní domáhal náhrady škody v zmysle § 427 Občianskeho zákonníka pozostávajúcej z neuhradenia nákladov súvisiacich s opravou motorového vozidla. Predpokladom na úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody v zmysle § 427 Občianskeho zákonníka je kumulatívne splnenie nasledujúcich podmienok: a) udalosť vyvolaná osobitnou povahou dopravného prostriedku (resp. dopravy), b) vznik škody a c) vzťah príčinnej súvislosti medzi danou udalosťou a vznikom škody. S poukazom na okolnosti, za ktorých došlo ku škode mal súd preukázané splnenie všetkých uvedených atribútov. V prípade § 427 Občianskeho zákonníka sa jedná o objektívnu zodpovednosť, kedy sa na jej vznik nevyžaduje zavinenie ani protiprávne konanie. Zodpovednosti za túto škodu sa podľa § 428 Občianskeho zákonníka nemožno zbaviť. Škodou je z teoreticko-právneho hľadiska nutné rozumieť ujmu, ktorá nastala v majetkovej sfére, poškodeného a ktorá je objektívne vyjadriteľná peniazmi ako všeobecným ekvivalentom. Súdna prax je ustálená v závere, že zásadne prichádzajú do úvahy dva spôsoby určenia výšky peňažnej náhrady za škodu spôsobenej na veci. Buď porovnanie ceny obvyklej, akú mala vec pred poškodením, s obvyklou cenou po poškodení, alebo náhrada nákladov potrebných k tomu, aby si poškodený uviedol vec do pôvodného stavu pred poškodením.

9. Žalovaný počas celého konania zotrval na tom, že poisťné plnenie poskytol v zmysle kontrolnej kalkulácie, teda v rozsahu účelne vynaložených nákladov, kedy krátil cenu normohodín práce z 40 eur na 21 eur/hod bez DPH a cenu lakovacích prác z konštanty 120% na 100%. Súd sa nestotožnil s názorom žalovaného, nakoľko na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že takéto krátenie nebolo dôvodné. Pokiaľ žalovaný v konaní namietal hodnotu ceny práce žalobcu, ktorú považoval za neprímeranú, súd prvej inštancie uviedol, že zo žiadneho zákona, vyhlášky alebo iného všeobecne záväzného právneho predpisu nevyplýva výška, v akej by sa mali účtovať práce či už v autorizovanom alebo neautorizovanom autoservise. Výška ceny práce sa odvíja od aktuálnych okolností na trhu, pričom je ovplyvnená dopytom a ponukou v danom odvetví. V konaní nie je sporným, že žalobca je osobou, ktorá vykonáva činnosť, predmetom ktorej je oprava cestných motorových vozidiel, pričom sa priamo špecializuje na poskytnutie lakovacích prác. Jedná sa pritom o činnosť, ktorú neposkytuje každý servis, čo ovplyvňuje aj výšku ceny práce. Pokiaľ sa teda poškodený rozhodol nechať poškodené motorové vozidlo opraviť v neautorizovanom servise, žiadnym spôsobom ho to nediskvalifikuje z možnosti preplatenia normohodiny práce účtovanej týmto autoservisom, nakoľko mu majú byť preplatené len účelne vynaložené náklady súvisiace s opravou motorového vozidla. O to viac, ak k poškodeniu vozidla nedošlo jeho zavinením, ale zavinením škodcu, ktorý mal uzatvorené zmluvné poistenie so žalovaným. Nebolo tak povinnosťou poškodeného zisťovať aktuálnu cenu práce v jednotlivých autoservisoch a motorové vozidlo si nechať opraviť v autoservise, ktorý ponúka najnižšiu cenu v danom regióne, resp. zisťovať, ktorý autoservis je zmluvným autoservisom žalovaného. Žalovaný pritom žiadnym relevantným spôsobom neuviedol, prečo krátil cenu prác na 21 eur/hod., resp. prečo by si žalobca nemohol uplatniť vyššiu cenu práce aké iné autoservisy v regióne, resp. rovnakú ako autorizovaný autoservis. Pokiaľ žalovaný predložil súdu faktúry neautorizovaných servisov, v rámci ktorých si autoservisy účtovali cenu prác v rozmedzí od 16,50 do 25 eur/hod. bez DPH, z týchto nie je zrejмый rozsah poškodenia motorových

vozidiel a na to nadväzujúce práce, ktoré bolo potrebné vykonať na opravu vozidla. Zároveň sa jedná o iné typy motorových vozidiel, ako to, ktoré je predmetom tohto sporu, čo rovnako podľa súdu môže ovplyvňovať cenu práce, čo je zrejmé aj u autorizovaných autoservisoch, kedy je cena práce stanovená rozlične napr. pri motorovom vozidle značky BMW a Renault. Rovnako odôvodnenosť krátenia ceny prác nevyplýva ani zo skutočnosti, že žalovaný má s autoservismi, s ktorými je v zmluvnom vzťahu účtovanú cenu prác v rozmedzí od 25 do 28,50 eur/hod., nakoľko sa jedná o cenu práce, ktorú daný autoservis akceptoval, teda o dohodu medzi žalovaným a autoservisom, ktorá nie je záväzná pre žalobcu. Aj z uvedeného pritom vyplýva neprímerané krátenie ceny práce zo strany žalovaného na 21 eur/hod. Uvedené však nič nemení na tom, že žalovaný je povinný vyplatiť poškodenému poistné plnenie vo výške účelne vynaložených nákladov, pričom žalovaný v konaní nenamietal počet normohodín, ani zle vykonanú prácu. Neúčelnosť odvodzoval výlučne od výšky ceny normohodiny práce. Náklady, ktoré bolo potrebné vynaložiť na opravu motorového vozidla súd preto nevzhliadol ako neúčelné, nakoľko tieto by bolo potrebné v rovnakom rozsahu vynaložiť v ktoromkoľvek autoservise, teda bez ohľadu na to, či sa jedná o autorizovaný alebo neautorizovaný autoservis.

10. Súd prvej inštancie konštatoval, že účelnosť vynaložených nákladov na opravu motorového vozidla vyplýva aj zo znaleckého posudku č. 30/2025 vypracovaného znalcom z odboru doprava cestná, odvetvie technický stav cestných vozidiel, nehody v cestnej doprave, odhad hodnoty cestných vozidiel Ing. Martinom Obtulovičom, ktorý ku dňu poistnej udalosti stanovil výšku škody na vozidle sumou 6 052 eur, teda v značne vyššej sume ako bola fakturovaná žalobcom. Napriek tomu, že žalovaný namietal nesprávny postup znalca pri vypracovaní znaleckého posudku, o uvedenom súde nepredložil žiadne dôkazy. Súd prvej inštancie poukázal na tú skutočnosť, že vyhláška MS SR č. 492/2004 Z. z. o stanovení všeobecnej hodnoty majetku v prílohe č. 6 bod C ods. 5 síce uvádza, že v prípadoch, keď opravu poškodenia vozidla nevykonala autorizovaná opravovňa (dielňa), resp. neboli dodržané postupy predpísané výrobcom vozidla, znalec sám, na základe zisteného skutočného stavu určí TH opravovanej skupiny, nie je tam však uvedené, z čoho by mal vychádzať, teda či z cien autorizovaných alebo neautorizovaných servisov. Zároveň v bode 2.2 Náklady na opravárske práce, podľa ktorého bodu mal podľa žalovaného znalec postupovať, sa uvádza, že pri výpočte výšky škody znalec zohľadňuje hodinové sadzby opravovní oprávnených výrobcom vozidla v danom regióne. Súd má za to, že slovné spojenie „opravní oprávnených výrobcom vozidla“ neznamená akýkoľvek autoservis, ale len autorizovaný, nakoľko tento funguje v distribučnej sústave zriadenej dodávateľom vozidla. Znalec tak podľa názoru súdu nepochybil, ak pri výpočte ceny normohodiny práce vychádzal z najbližšieho autorizovaného servisu, ktorým je ALTERIA MOTOR, s.r.o., Žilina (č.l. 21 spisu), kedy v čase vypracovania znaleckého posudku predstavovala cena mechanických prác na motorovom vozidle Honda CR-V sumu 77 eur/hod s DPH. Znalec pritom v znaleckom posudku vychádzal z vyššej ceny normohodín práce ako si v rámci kalkulácie gt motive účtoval žalobca. Pokiaľ žalovaný poukazoval na kontrolnú kalkuláciu, súd prvej inštancie uviedol, že nevie posúdiť, aké hodnoty boli do kalkulácie zadané a či tieto zodpovedajú pracovným operáciám, metódam a normočasom, ktoré boli žalobcom vynaložené na opravu. Súd prvej inštancie uviedol, že zo znaleckého posudku vyplýva, že znalec prihliadal nielen na kalkuláciu žalobcu, ale aj na kalkuláciu žalovaného (č. l. 13 spisu). Nedôvodnou je i námietka žalovaného týkajúca sa absencie náležitostí znaleckého posudku v zmysle § 17 ods. 3 zákona č. 382/2004 Z. z., nakoľko žalobca v konaní predložil písomný znalecký posudok a nie znalecký posudok v elektronickej podobe, tak ako na to poukazoval žalovaný. V zmysle § 17 ods. 2 predmetného zákona jednotlivé strany znaleckého posudku podaného v listinnej podobe musia byť očíslované, zviazané a zošité šnúrou. Voľné konce šnúry sa prekryjú nálepkou, ktorú znalec opatrí odtlačkom svojej úradnej pečiatky. Povinnosť očíslovať jednotlivé strany sa nedotýka príloh znaleckého posudku. Znalecký posudok predložený žalovaným uvedené atribúty spĺňa, a preto nie je dôvod na to, aby súd na znalecký posudok nemohol prihliadať.

11. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že nebolo na mieste, aby žalovaný krátil cenu normohodiny práce z 40 eur na 21 eur/hod. a lakováciu konštantu len preto, že si poškodený nenechal opraviť motorové vozidlo v zmluvnom, resp. autorizovanom autoservise žalovaného, pričom s poukazom na skutočnosť, že si napr. neautorizovaný autoservis B. I. AUTOSERVS-KOMA účtoval cenu práce 25 eur/hod bez DPH, kedy sa nejedná o autoservis zameriavajúci sa priamo na lakovacie práce, mal súd prvej inštancie za to, že nemožno považovať cenu 40 eur/hod bez DPH za zjavne neprímeranú. Zároveň nie je zrejmé, ani na základe čoho žalovaný stanovil cenu normohodín prác sumou 21 eur/hod. V konaní nebol zo strany žalovaného predložený dôkaz, ktorý by spochybnil účelnosť vykonanej opravy, resp. jej rozsah, výšku lakovacej konštanty a teda aj samotné závery znaleckého posudku. Súd prvej inštancie preto nemal preukázané ani tvrdenia žalovaného ohľadne prípadného ovplyvňovania výšky škody zo strany žalobcu z dôvodu postúpenia pohľadávky a jej následného vymáhania od žalovaného. Náklady

na opravu motorového vozidla boli podľa mienky súdu prvej inštancie vynaložené účelne a zodpovedajú sume 4 002,43 eur uvedenej vo faktúre č. 23VF00110 zo dňa 04.09.2023. Pokiaľ žalovaný namietal nedostatok náležitostí faktúry, súd prvej inštancie poukázal na to, že vo faktúre sú riadne uvedené všetky potrebné údaje k tomu, aby táto predstavovala riadny účtovný doklad, pričom skutočnosť, že v nej nie sú rozpisované jednotlivé úkony nespôsobuje jej neplatnosť. Napokon žalovaný aj na základe predmetnej faktúry pristúpil k poskytnutiu poistného plnenia. Súd prvej inštancie záverom skonštatoval, že žalobcovi vznikol nárok na úhradu všetkých účelne vynaložených nákladov za opravu motorového vozidla, teda aj sumy 1 339,85 eur, o ktorú sumu žalovaný krátil poistné plnenie.

12. Tým, že si žalovaný nesplnil svoju povinnosť zaplatiť poistné plnenie v zmysle faktúry č. 23VF00110 v sume 4 002,43 eur, dostal sa v časti, v ktorej poistné plnenie nedôvodne krátil, t.j. v sume 1 339,85 eur do omeškania a preto súd prvej inštancie žalobcovi priznal aj úroky z omeškania. V zmysle § 11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z. z. je žalovaný povinný poskytnúť poistné plnenie do 15 dní po skončení prešetrovania potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie. Z oznámenia o poistnom plnení mal súd prvej inštancie preukázané, že žalovaný ukončil šetrenie poistnej udalosti dňa 12.10.2023, čo znamená, že pokiaľ žalovaný poistné plnenie neuhradil, dostal sa do omeškania nasledujúcim dňom po uplynutí 15 dní, t.j. 28.10.2023. Vzhľadom na skutočnosť, že žaloba bola podaná dôvodne, súd priznal žalobcovi aj úrok z omeškania vo výške 9,50 % ročne zo sumy 1 339,85 eur od 28.10.2023 do zaplattenia. Žalobca v konaní žiadal priznať aj úhradu nákladov za vypracovanie znaleckého posudku v sume 160 eur, kedy žalovaný namietal aktívnu legitimáciu žalobcu na ich uplatnenie, dôvodiac že zadávateľom a aj osobou, ktorá tieto náklady uhradila je právny zástupca žalobcu. S uvedeným názorom sa súd prvej inštancie nestotožnil, nakoľko sa v danom prípade jedná o náklady, ktoré žalobcovi vznikli v súvislosti s bránením práva, kedy znaleckým posudkom preukazoval výšku škody na motorovom vozidle, ktorá výška bola sporná. Znalecký posudok tak bol vykonaný za účelom preukázania odôvodnenosti nároku, v tomto prípade sumy 1 339,85 eur rovnajúcej sa nevyplatenej sume opráv na motorovom vozidle Honda CR-V. Nebolo sporným, že pohľadávka bola platne postúpená na žalobcu, ktorého nielen v tomto konaní zastupuje právny zástupca JUDr. Michal Brož. Podľa súdu nie je podstatné, či zadávateľom objednávky bol žalobca alebo jeho právny zástupca, ani to či náklady na vypracovanie znaleckého posudku uhradil žalobca priamo alebo prostredníctvom právneho zástupcu. V prípade znaleckého posudku sa v zmysle § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka jedná o náklady spojené s uplatnením pohľadávky, ktoré sa musia týkať zročnej pohľadávky a musia byť účelne vynaložené na to, aby sa dali úspešne uplatniť aj v súdnom spore. V danej veci sa znalecký posudok týka pohľadávky vo výške 1 339,85 eur, preto sa javí nelogickým, aby si žalobca v konaní nemohol uplatniť náklady na jeho vypracovanie, ale bol vyvolaný ďalší súdny spor, kedy by si náklady za vypracovanie znaleckého posudku uplatňoval právny zástupca, napriek tomu, že sa netýkali pohľadávky, ktorú by vlastnil. Súdu bolo predložené vyúčtovanie znalečného zo dňa 05.03.2025, ako aj jeho úhrada zo strany právneho zástupcu (príjmový pokladničný doklad), ktorý následne faktúrou č. 2025028 zo dňa 18.03.2025 vyúčtoval náklady na vypracovanie znaleckých posudkov (spolu 17 znaleckých posudkov) žalobcovi v sume 2 720 eur (17 x 160 eur), ktorý sumu uhradil na účet právneho zástupcu dňa 18.03.2025. Žalobca tak preukázateľne vynaložil finančné prostriedky na úhradu znaleckého dokazovania, na ktorých úhradu má podľa súdu nárok. Vzhľadom na uvedené má súd za to, že žalobca je aktívne legitimovaný na uplatnenie tohto nároku, a preto súd žalobcovi priznal aj nárok na úhradu nákladov súvisiacich s vypracovaním znaleckého posudku v sume 160 eur. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie v súlade s ustanovením § 255 ods. 1 CSP tak, že ich priznal úspešnému žalobcovi voči neúspešnému žalovanému.

13. Proti rozsudku prvoinštančného súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. c), d), f) a h) CSP. Rozsudok súdu prvej inštancie žiadal zmeniť tak, že odvolací súd žalobu zamietne. Mal za to, že rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne posúdil.

14. Žalovaný nesúhlasil so závermi prvostupňového súdu, uvádzanými v odôvodnení napadaného rozsudku. Odôvodnenie rozsudku označil za nepresvedčivé, kedy sa v ňom konajúci súd nedokázal vysporiadať so všetkými námietkami a argumentáciou žalovaného. Namietal, že súd prvej inštancie akceptoval vyjadrenia a dôkazy žalobcu bez toho, aby ich konfrontoval s argumentami žalovaného a zároveň súd nesprávne právne vec posúdil a na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, čím prijal nezákonný a právne neudržateľný rozsudok.

15. Žalovaný namietal, že sa nedokáže stotožniť s argumentáciou konajúceho súdu obsiahnutou v bode 28 napadnutého rozsudku. Konajúci súd nekriticky a bez akéhokoľvek logického a právneho zdôvodnenia prevzal Žalobcom iba tvrdené skutočnosti o tom, že ku škodovej udalosti malo dôjsť v

okrese Námestovo. Žalobca však k žiadnemu listinnému alebo ústnemu podaniu/prednesu nepredložil žiaden relevantný dôkazný prostriedok, ktorý by aj naozaj preukazoval, že škodová udalosť nastala v okrese Námestovo. Žalovaný na túto absenciu dôkazu preukazujúcom oprávnenosť aplikácie ustanovenia § 19 písm. b) Civilného sporového poriadku viackrát upozornil pričom žiadal súd, aby sa s námietkou miestnej príslušnosti v danom spore procesne vysporiadal. Konajúci súd v rozpore s ust. § 41 CSP neskúmal svoju miestnu príslušnosť a ani sa s touto námietkou Žalovaného pri prvom procesnom úkone nevysporiadal. Žalovaný je naďalej presvedčený, že miestne príslušným je v zmysle ustanovenia § 13 v spojení s § 15 ods. 1 Civilného sporového poriadku Mestský súd Bratislava IV. Vo veci konal a rozhodol miestne nepríslušný súd, čo v zmysle odvolacích dôvodov jednoznačne spadá pod § 365 ods. 1 písm. c).

16. Žalovaný nesúhlasil s postupom súdu prvej inštancie, kedy do konania pripojil zápisnice z iných konaní, a to konkrétne z konania vedeného na Okresnom súde Námestovo pod sp. zn. 5C/24/2025 a 15C/45/2024. Uvedený postup súdu považoval za rozporný so základným princípom civilného sporového konania vyjadrenom v čl. 11 ods. 4 CSP. Rovnako tak namietal, že sa konajúci súd riadne nevysporiadal so všetkými relevantnými námietkami žalovaného ohľadom znaleckého posudku predloženého do konania žalobcom. Súd prvej inštancie zároveň ignoroval ustanovenie § 17 ods. 3 zákona č. 381/2004 Z. z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov zákonom, ktoré upravuje predpísané náležitosti, ktoré ma spĺňať znalecky posudok, v prípade ak je elektronicky predkladaný v sporovom konaní. Je zrejmé, že zákonom predpísane náležitosti pre predloženie znaleckého posudku absentujú.

17. Žalovaný v odvolaní poukazoval na ust. § 4 ods. 2 písm. b), § 4 ods. 7 a § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 o povinnom zmluvnom poistení v spojení s Vyhláškou Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 492/2004 Z. z. o stanovení všeobecnej hodnoty majetku v znení neskorších predpisov. Pre náhradu škody zo systému povinného zmluvného poistenia je podstatná obvyklosť. Poisťovňa z povinného zmluvného poistenia nenahrádza sumu za opravu v absolútne nelimitovanej výške, resp. vo výške takej, ktorú si určí žalobca sám na základe tej skutočnosti, že má byť oprava poškodeného motorového vozidla hrazená z PZP, teda žalovaným. Týmto limitom je obvyklosť ceny opravy v zmysle postupov výpočtu poistného plnenia v kontexte príslušných ustanovení Vyhlášky. V danom prípade bola hlavným východiskom otázka výšky škody – teda vo vzťahu k nákladom na opravu poškodeného motorového vozidla účtovaných žalobcom je to otázka adekvátnosti, odôvodnenosti a obvyklosti týchto nákladov, v porovnaní s inými opravami v danom mieste a čase. Posúdenie týchto právne relevantných skutočností v odvolaní napadnutom rozhodnutí súdu prvej inštancie absentuje. Žalovaný žalobcom uplatnený nárok poprel, pričom predložil súdu relevantné dôkazy o tom, že obvyklá cena za opravu motorového vozidla bola v čase a mieste rozhodnom pre posúdenie veci radovo nižšia.

18. Žalobca síce v konaní predložil znalecký posudok, ktorý má povahu dôkazného prostriedku, avšak v pomere k ostatným druhom dôkazov nemá privilegované či nadradené postavenie. Navyše nezodpovedná ani spornú otázku nakoľko neodpovedá priamo na otázku primeranosti účtovanej výšky normohodiny v kontexte iných opravcov v danom mieste a čase, ale vychádza len z ceny autorizovaného opravcu, pričom nebolo sporné, že žalobca autorizovaným opravcom nie je. V znaleckom posudku navyše absentuje výpočet či akékoľvek zdôvodnenie výšky lakovacej konštanty. Znalec tak odvodzoval primeranosť nákladov od odlišného druhu servisu, ktorý nie je porovnateľný so servisom, ktorý opravy realizoval a hodnotu lakovacej konštanty si určil svojvoľne bez akéhokoľvek zdôvodnenia. Je evidentné, že znalec pri vypracovaní znaleckého posudku neprihliadol ku všetkým skutočnostiam vyplývajúcich zo skutočného skutkového stavu veci. Žalovaný nerozlišuje servisy na autorizované a neautorizované s ohľadom na kvalitu práce ale výlučne len na základe porovnateľnosti ceny za normohodinu. Znalec vo svojom posudku nevychádzal z priemernej ceny práce na trhu, keďže znalec použil jednu jedinou vzorku, na pomery daného regiónu a času s cenou neprimerane vysokou, nápadne podobnou s tou, ktorú si účtuje samotný žalobca. Žalovaný si je vedomý zásady voľného hodnotenia dôkazov, aj skutočnosti, že žiaden dôkaz nemá predpísanú dôkaznú silu, napriek tomu súd nie je oprávnený nahrádzať vlastnou úvahou odpovede týkajúce sa skutočnosti, ktoré Žalobca nepreukazuje. Takýto postup súdu je v rozpore s kontradiktornosťou konania a zásadným zásahom súdu do rovnováhy strán sporu.

19. Žalovaný poukázal v súvislosti s účtovanou cenou práce za jednu hodinu na rozsudok Mestského súdu Bratislava III. sp. zn. B1-36Cb/43/2022 zo dňa 12.11.2024 bod. 31 a rozsudok Mestského súdu Bratislava IV sp. zn. B1-20C/12/2021 zo dňa 21.03.2024 bod 22. Z predložených faktúr žalovaným za opravu motorových vozidiel iných neautorizovaných autoservisov je zrejmé, že žalobcom účtovaná cena práce za jednu hodinu je neprimeraná, nakoľko si iní opravcovia v danom regióne a čase účtovali sumu od 16,50 Eur do 25 Eur. Žalobcom určovaná cena vyvoláva dôvodnú pochybnosť o obvyklosti primeranej ceny. Žalovaný teda preukázal, že v rozhodnom čase sa primeraná cena práce pohybovala v priemere 20

Eur za hodinu práce bez DPH. Konajúci súd sa však touto skutočnosťou vôbec nezaoberal a nekriticky prevzal tvrdenia žalobcu a závery znaleckého posudku, ktoré odkazujú na vyššiu účtovanú sumu za opravu motorového vozidla. Konanie žalobcu podľa názoru žalovaného naplňa znaky parazitovania na systéme povinného zmluvného poistenia, kedy sa Žalobca spolieha na to, že si môže fakturovať akúkoľvek sumu, nakoľko žalovaný v postavení poisťovne predstavuje ekonomicky stabilný subjekt na trhu. Tejto skutočnosti nasvedčuje aj to, že na vystavenej faktúre za opravu poškodeného motorového vozidla žalobca neuvádza jednotkovú hodinovú sadzbu za vykonanú prácu ale iba výslednú sumu, a ani rozpis jednotlivých úkonov.

20. Žalovaný je presvedčený o tom, že uplatnený nárok na náhradu nákladov za vypracovanie znaleckého posudku je v celom rozsahu nedôvodný. Náklady na vypracovanie znaleckého posudku predloženého žalobcom vynaložil právny zástupca žalobcu, a teda žalobca nie je oprávnený nárokovať si tieto náklady. Žalovaný mal za to, že konajúci súd sa s jeho námietkami vysporiadal len formalisticky, čím prijal nezákonný a právne neutržateľný rozsudok.

21. V spojitosti s námietkou týkajúcou sa možného zneužívania povinného zmluvného poistenia žalovaný poukázal na § 442, § 3 ods.1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník a čl. 5 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok. Podľa jeho názoru konajúci súd túto námietku úplne odignoroval a v odôvodnení k uvedenému absentuje akákoľvek zmienka. Žalovaný poukazom na nález Ústavného súdu Českej republiky IV.US. 2043/17 zo dňa 14.02.2018 zdôrazňoval výlučne tú skutočnosť, že uplatnený nárok zo strany žalobcu je potrebné posudzovať s ohľadom na podstatu veci v širšom slova zmysle, nakoľko sa žalovaný oprávnenne domnieva (s ohľadom na počet obdobných sporov vedených na Okresnom súde Námestovo), že na strane žalobcu ide o konanie nepoctivé a v rozpore s dobrými mravmi. V tomto kontexte mal za to, že konajúci súd sa nedostatočne vysporiadal s argumentáciou žalovaného a že právne závery obsiahnuté v odôvodnení napádaného rozsudku nie sú podporené relevantnými ustanoveniami v dôsledku čoho nesie napádaný rozsudok prvky arbitrárnosti.

22. Žalovaný naďalej neuznáva ani žalobcovi priznané úroky z omeškania vo výške 9,50 % ročne zo sumy 1339,85 Eur od 28.10.2023 do zaplatenia. Do omeškania sa subjekt dostane v situácii, kedy mal povinnosť plniť, avšak sa dobrovoľne rozhodol neplniť alebo nesplnil zákonom stanovené podmienky. Žalovaný je presvedčený, že sa do omeškania s poskytnutím poistného plnenia dostať nemohol, nakoľko si splnil všetky zákonmi uložené povinnosti pri šetrení poistnej udalosti, ktorej výsledkom bolo poskytnutie poistného plnenia v primeranej výške za vykonanú opravu poškodeného motorového vozidla.

23. V súlade s ustanovením § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku a s poukazom na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (II. US 410/06, IV. US 115/03, III. US 119/03, III. US 209/04), Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 171/2005, judikatúry ESLP (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko z 9.decembra 1994, séria A, č. 303-A), Komisie (napr. stanovisko vo veci E.R.T: c/a Španielsko z roku 1993, sťažnosť č. 18390/91) a Ústavného súdu SR (nález z 12. mája 2004, sp. zn. I. ÚS 226/2003), žalovaný poukázal na skutočnosť, že odôvodnenie rozsudku je dôležitým predpokladom jeho preskúmateľnosti. Konajúci súd sa v odôvodnení napadnutého rozsudku nevysporiadal s argumentáciou a námietkami žalovaného, nevyhodnotil správne vykonané dokazovanie a nesprávne právne vec posúdil. Prvostupňový súd v rozpore so zákonom neuviedol aké skutočnosti považoval za preukázané, ktoré za preukázané nepovažoval, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil. Odôvodnenie je teda podľa názoru žalovaného nepreskúmateľné. Poukázal na skutočnosť, že vada konania spočívajúca v nedostatočnom odôvodnení rozsudku je v zmysle ustálenej judikatúry vo svojej podstate porušením základného práva účastníka na spravodlivý proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj čl. 46 a nasl. zákona č. 460/2001 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Na základe týchto skutočností mal Žalovaný za to, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, a to odňatie súdu prvej inštancie konať pred súdom a nedostatočné a chybné odôvodnenie rozhodnutia.

24. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žiadal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť a zároveň navrhol, aby odvolací súd priznal žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Žalobca sa v plnom rozsahu sa stotožnil s právnym i skutkovým posúdením prípadu zo strany okresného súdu obsiahnutého v napadnutom rozhodnutí. Rozhodnutie súdu považuje žalobca za vecne správne, v súlade so zákonnými normami a s prihliadnutím na osobitosti konkrétneho prípadu. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia je zrejmé, že súd na základe predložených a vykonaných dôkazov riadne zistil skutkový stav a svoje rozhodnutie odôvodnil vyčerpávajúcym a zrozumiteľným spôsobom opierajúc sa o ustanovenia relevantných právnych predpisov. Žalobca je toho názoru, že v konaní bola riadne a bez pochyb preukázaná výška škody

na poškodenom motorovom vozidle a to na základe znaleckého posudku Ing. Martina Obtuloviča zo dňa 05.03.2025. Žalobou uplatnený nárok na náhradu škody predstavujúci rozdiel medzi žalovaným vyplatením poisťným plnením a faktúrou za opravu poškodeného vozidla vychádza zo záverov znaleckého dokazovania. Žalobca sa domnieva, že žalovaný v konaní neunesol dôkazné bremeno, keď nepreukázal, že by výška škody bola v inej výške ako v tej, ktorá bola stanovená súkromným znaleckým posudkom zabezpečeným žalobcom. Tvrdenia žalovaného týkajúce sa nesprávneho výpočtu výšky škody znalcom nemajú reálny základ, pričom výhrady žalovaného k predmetnému znaleckému posudku sú len v rovine tvrdení bez ich riadneho a konkrétneho preukázania.

25. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie proti rozsudku bolo podané oprávneným subjektom (§ 359 CSP), t.j. žalovaným, v neprospech ktorého bolo rozhodnuté, keďže súd prvej inštancie žalobe vyhovel, včas (§ 362 ods. 1 CSP) a proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 355 ods. 1 CSP), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 379 CSP, viazaný odvolacími dôvodmi podľa ustanovenia § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania postupom podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP rozsudok súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

26. Vo všeobecnosti odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že v zmysle ustanovenia § 380 CSP je viazaný odvolacími dôvodmi (odsek 1) s výnimkou väd týkajúcich sa podmienok konania, na ktoré je povinný prihliadať, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (odsek 2). Z toho vyplýva, že na iné pochybenia súdu prvej inštancie mimo tých, ktoré namietol odvolateľ v odvolacej lehote, ktoré by inak mohli byť odvolacím dôvodom v zmysle ustanovenia § 365 CSP, prihliadať nemôže, aj keď by takéto pochybenia zistil. Odvolací súd konštatuje, že nezhliadol žiaden nedostatok naplnenia podmienok konania.

27. Odvolací súd preskúmaním napadnutého rozsudku, prislúchajúceho obsahu spisového materiálu a vyhodnotením toho, čo uviedol v rámci odvolacieho konania odvolateľ – žalovaný, konštatuje, že súd prvej inštancie vo veci samej v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre právne posúdenie veci a po vykonaní dokazovania v potrebnom rozsahu dospel k správnym skutkovým a právnym záverom. V tomto smere sa odvolací súd stotožnil s dôvodmi napadnutého rozhodnutia, ktoré v takomto prípade nie je potrebné opakovať (ust. § 387 ods. 2 CSP). Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia preto nemožno považovať za rozporné s požiadavkou vyplývajúcou z práva na spravodlivý proces, keďže je z neho zreteľné, z akého skutkového stavu súd prvej inštancie pri rozhodovaní vychádzal, o aké ustanovenia právnych predpisov sa jeho rozhodnutie opieralo a ako boli tieto relevantné ustanovenia ním interpretované. Pokiaľ ide o námietku nesprávneho právneho posúdenia veci, odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O myl ide vtedy, keď na zistený skutkový stav súd neaplikoval príslušnú právnu normu (úplne ju opomenul aplikovať), alebo aplikoval nesprávnu právnu normu, alebo obsah správnej právnej normy nesprávne interpretoval, alebo správne zvolenú a správne interpretovanú právnu normu nesprávne aplikoval. V prejednávanej veci má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka, ako aj zákona o povinnom zmluvnom poistení, preto odvolací súd ani s prihliadnutím na odvolacie argumenty nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvoinštančného súdu odchýliť a nemôže dať za pravdu odvolateľovi, ktorý v odvolaní neuviedol také právne relevantné skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd pritom konštatuje, že iba samotná nespokojnosť sporovej strany (v tomto prípade žalovaného) s právnym názorom vysloveným súdom nezakladá odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d/ CSP, pretože z práva na spravodlivý súdny proces pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03). Vzhľadom na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že žalovaným uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d/ a h/ CSP nie je daný.

28. K námietke nesprávne zisteného skutkového stavu odvolací súd poznamenáva, že vada predpokladaná v § 365 ods. 1 písm. f/ CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) je vadou skutkovou. Rozhodnutie trpí skutkovými vadami, ak bol nesprávne vytvorený jeho skutkový základ (skutkové zistenia). Nesprávnosť skutkových zistení pri tomto odvolacom dôvode je spôsobená nesprávnym postupom súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania, keď buď súd zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli, alebo prípadne neprihliadol na skutočnosti, ktoré boli preukázané. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva, že súd vzal do úvahy iba skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, resp. vyšli počas konania najavo a neopomenul žiadnu skutočnosť, ktorá z vykonaných dôkazov vyplývala, resp. vyšla počas konania najavo, jeho skutkové zistenia nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov, v hodnotení dôkazov nie je logický rozpor, a aj z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo bolo zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 CSP. Odvolací súd vzhľadom na uvedené konštatuje, že v konaní pred súdom prvej inštancie bolo v dostatočnom rozsahu vykonané dokazovanie nevyhnutné pre právne posúdenie predmetnej sporovej veci a meritórne rozhodnutie súdu. Z uvedeného vychádzal aj odvolací súd v zmysle ust. § 383 CSP, majúc za to, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia má všetky atribúty vyžadované ust. § 220 ods. 2 CSP a nemožno súdu prvej inštancie v tomto smere nič vyčítať. Odvolací súd v tejto súvislosti tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Žalovaným uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f/ CSP preto nie je daný. K odvolacej námietke v zmysle § 365 ods. 1 písm. c/ CSP odvolací súd uvádza, že Žalovaný v rámci svojho odvolania neuviedol žiadne dôkazy ani tvrdenia, ktoré by potvrdzovali skutočnosť, že v konaní rozhodoval vylúčený sudca. Konkrétne k odvolacím námietkam žalovaného a na doplnenie a potvrdenie vecnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd uvádza nasledovné:

29. Vo vzťahu k odvolacím námietkam odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie správne posúdil námietku miestnej nepríslušnosti. Žalobca konzistentne uvádzal, že miesto škodovej udalosti bolo v okrese Námestovo a v ňom došlo následne aj k oprave vozidla. Odvolací súd konštatuje, že žalovaným vykonané popretie skutkových tvrdení žalobcu bolo právne neúčinné, nakoľko neuviedol vlastné skutkové tvrdenie, na v ktorom inom okrese nespádajúcom do obvodu Okresného súdu Námestovo mala nastať škodová udalosť. Pre účinnosť popretia skutkových tvrdení žalobcu bolo teda nevyhnutné vykonať vlastné skutkové tvrdenie žalovaného, ktoré by spochybnilo tvrdenie žalobcu. Ak žalovaný poprel skutkové tvrdenie žalobcu, že nedošlo k nehode – škodovej udalosti v okrese Námestovo, tak takéto skutkové tvrdenie (popretie) je nedostatočné, a teda nespôsobilé prejednaná. Tu odvolací súd dodáva, že námietka žalovaného je z pohľadu odvolacieho súdu špekulatívna, nakoľko ako bolo uvedené vyššie žalovaný nešpecifikoval iné miesto nehody a nepredložil k svojmu tvrdeniu žiadny dôkaz. Záver súdu prvej inštancie o miestnej príslušnosti Okresného súdu Námestovo bol správny.

30. K námietke žalovaného, že súd prvej inštancie nemal pripájať zápisnice z iných konaní odvolací súd uvádza, že konanie v súlade so základnými zásadami CSP pred súdmi má byť hospodárne a rýchle bez zbytočného zaťažovania sporových strán. Preto súd prvej inštancie postupoval správne, keď si pripojil zápisnice o výsluchu znalca, o ktorých mal vedomosť z úradnej činnosti, čím urýchlil súdne konanie a ušetril sporovým stranám trovy konania, zvlášť ak ide o spor s nízkou hodnotou. Odvolací súd k námietke, že znalecký posudok neobsahoval potrebné náležitosti konštatuje, že táto je nedôvodná. Súd prvej inštancie sa riadne vysporiadal v ods. 32 odôvodnenia napadnutého rozsudku, v ktorom konštatoval, že žalobca v konaní predložil písomný znalecký posudok a nie znalecký posudok v elektronickej podobe. V zmysle § 17 ods. 2 predmetného zákona jednotlivé strany znaleckého posudku podaného v listinnej podobe musia byť očíslované, zviazané a zošité šnúrou. Voľné konce šnúry sa prekryjú nálepkou, ktorú znalec opatrí odtlačkom svojej úradnej pečiatky. Povinnosť očíslovať jednotlivé strany sa nedotýka príloh znaleckého posudku. Znalecký posudok predložený žalovaným uvedené atribúty spĺňa, a preto nie je dôvod na to, aby súd na znalecký posudok nemohol prihliadať. Odvolací súd dodáva, že originál znaleckého posudku je súčasťou spisu v prílohovej obálke na č.l. 100.

31. Pokiaľ žalovaný v odvolaní namietal nesprávnosť znaleckého posudku, prípadne „izolovanosť“ jeho záverov od skutkových zistení vyplývajúcich z dôkazov ním navrhnutých, odvolací súd sa s touto argumentáciou nemohol stotožniť a nemôže ju (vzhľadom na jej všeobecnosť) vnímať

inak ako snahu o to, aby súd bezvýhradne prijal žalovaným rigidne prezentovanú správnosť jeho skutkovej a na ňu nadväzujúcej právnej argumentácie o obvyklosti ceny opravy. Žalovaným predložená argumentácia podľa názoru odvolacieho súdu predstavuje určitý (v konkrétnostiach prejednávanej veci) „zjednodušený“ náhľad, ktorý však nereflektuje skutkové závery súdu prvej inštancie majúce základ v komplexnom zhodnotení výsledkov vykonaného dokazovania. Súd prvej inštancie vyslovil svoje úvahy rezultujúce do jeho skutkových a právnych záverov vo vzťahu k akceptovaniu dôvodnosti nároku žalobcu vychádzajúceho zo stanovenia normohodiny pre mechanické práce vo výške 40,- Eur a aplikácie konštanty 120% pre lakovacie práce v bode 31. a na tento bod nadväzujúcich bodoch 32., 33., 34. a 35. odôvodnenia svojho rozsudku. V týchto jasne, určito a zrozumiteľne vysvetlil svoje myšlienkové postupy. V tejto súvislosti odvolací súd (pri vyčerpávajúcom odôvodnení súdu prvej inštancie, s ktorým sa stotožňuje) iba opakuje, že námietky žalovaného vo vzťahu k výpočtu nákladov na opravu vozidla (t. j. že mal znalec postupovať podľa Vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 492/2004 Z. z. o stanovení všeobecnej hodnoty majetku), nemožno vyhodnotiť ako dôvodné. Za náležité považuje odvolací súd aj úvahy súdu prvej inštancie, a to že výška ceny práce sa odvíja od aktuálnych okolností na trhu, pričom je ovplyvnená dopytom a ponukou v danom odvetví. Správna bola úvaha, že žalobca je osobou, ktorá vykonáva činnosť, predmetom ktorej je oprava cestných motorových vozidiel, pričom sa priamo špecializuje na poskytnutie lakovacích prác. Jedná sa pritom o činnosť, ktorú neposkytuje každý servis, čo ovplyvňuje aj výšku ceny práce (bod. 31). Pokiaľ sa teda poškodený rozhodol nechať poškodené motorové vozidlo opraviť v neautorizovanom servise, žiadnym spôsobom ho to nediskvalifikuje z možnosti preplatenia normohodiny práce účtovanej týmto autoservisom, nakoľko mu majú byť preplatené len účelne vynaložené náklady súvisiace s opravou motorového vozidla.

32. Na doplnenie správnosti záverov súdu prvej inštancie odvolací súd uvádza, že účelom opravy poškodeného motorového vozidla je bezpochyby to, aby sa po vykonanej oprave stav poškodeného motorového vozidla čo najviac priblížil jeho stavu pred samotným poškodením (restitutio in integrum), z čoho možno zjednodušene vyvodiť záver, že každá oprava má byť vykonaná čo najkvalitnejšie a najtrvácnejšie. Aj z tohto pohľadu sú potom závery súdu prvej inštancie pri akceptovaní výšky normohodiny za vykonané práce, ktoré boli vykonané autoopravovňou žalobcu správne, za situácie, kedy cena týchto prác nedosahovala výšku ceny účtovaných za obdobné práce autorizovaným servisom (77 eur/hod.), za náležité. Odvolací súd prizvukuje, že v konaní neboli preukázané (a ani tvrdené) skutočnosti, že by cena prác pri oprave dosiahla výšku, ktorá bola neprimeraná spôsobu opravy, ktorý si eventuálne mohol poškodený zvoliť (napr. aj v autorizovanom servise), príp. že by oprava poškodeného vozidla nebola rentabilná (suma bola 4002,43 eur oproti posudku, ktorý škodu vypočítal na 6 052 eur), a ani že by cena týchto prác bola účelovo navýšená vzhľadom na to, že mala byť hradená zo škodcovho poistenia zodpovednosti za škodu. Je pritom potrebné si uvedomiť, že za škodu na vozidle nezodpovedá poškodený ale škodca, za ktorého ju plní podľa § 15 zákona o PZP poisťovateľ. Nie je povinnosťou poškodeného si vyhľadať čo najlacnejšiu autoopravovňu, pričom poškodený si na opravu poškodeného vozidla môže zvoliť aj autorizovanú opravovňu. Aj z uvedeného možno vyvodiť nedôvodnosť argumentácie žalovaného už v jej samom základe, ktorý na jednej strane namieta vykonanie opravy v neautorizovanom servise za cenu nižšiu ako by bola v servise autorizovanom, avšak na druhej strane v prípade, ak by bola vykonaná oprava v autorizovanom servise, by bol povinný nahradiť vyššiu cenu opravy. V tejto súvislosti odvolací súd iba na doplnenie poukazuje na to, že žalovaný sice namieta, že znalec vo svojom posudku použil iba jedinú vzorku (pri výpočte vychádzal z cien autorizovaného servisu spoločnosti ALTERIA MOTOR, s.r.o. Žilina), avšak napriek tomu, že ako právnická osoba pôsobiaca ako poisťovateľ, ktorej predmetom je aj poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, sám nepredložil výšku cien prác účtovaných autorizovanými servismi v danej lokalite, ktorými bezpochyby disponuje (zo svojho interného systému bol schopný predložiť údaje o cenách prác účtovaných neautorizovanými servismi). Aj z uvedeného dôvodu možno potom dospieť k záveru, že použitá (jediná) vzorka týkajúca sa cien autorizovaného servisu, t. j. spoločnosti ALTERIA MOTOR, s.r.o., ktorá značne prevyšuje cenu prác účtovaných žalobcom, je relevantná a súčasne z nej potom možno dospieť k záveru, že žalobcom účtovaná cena prác nemôže predstavovať určitý exces vo vzťahu k nákladom na opravu poškodení, ktoré boli spôsobené samotnému poškodenému.

33. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie jasne, výstižne a vyčerpávajúco uviedol v bodoch 31.-35., prečo sa priklonil k záverom znaleckého posudku. Odvolací súd sa plne stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že zo žiadneho zákona nevyplýva povinnosť žalobcu uplatniť si nižšiu hodinovú sumu za prácu ako autorizovaný servis. Ďalej má odvolací súd v súlade so závermi súdu prvej inštancie za to, že žalovaným predložené iné ceny servisov nepreukazujú dôvodnosť ním tvrdených skutočností. Kontrolná kalkulácia žalovaného (vo svojej podstate jeho skutkové tvrdenia, podložené jeho vlastným

výpočtom) v protíváhe k znaleckému posudku ako dôkazu nemôže sama o sebe obstať, nakoľko ide o sebatpotvrdzujúci dôkaz. Odvolací súd konštatuje, že ak by prijal argumentáciu žalovaného, tak tento by začal na trhu servisných prác určovať maximálnu možnú cenu opravy v rozpore s princípom slobodného trhu. Takýto výklad podľa odvolacieho súdu nie je možný, zvlášť pri zohľadnení neustáleho rastu cien energií, materiálov, daní, ostatných nákladov podnikateľských subjektov v poslednom období. K skutkovým tvrdeniam žalovaného, by musel pristúpiť iný dôkaz (napr. iný znalecký posudok), ktorý by potvrdil skutkové tvrdenia žalovaného, ohľadne neadekvátnosti ceny. Cenové ponuky hodinových servisných prác nie sú dôkazom, ktorý by bol spôsobilý spochybniť odborné závery predloženého znaleckého posudku, nakoľko každý autoservis môže mať podľa kvality prác, verejnej známosti mena, rôzne ceny akceptované zákazníkmi.

34. Ďalej odvolací súd uvádza, k námietke žalovaného o možnom konaní v rozpore s dobrými mravmi/v rozpore so zákonom (parazitovaní na systéme povinného zmluvného poistenia) konštatuje, že žalovaný túto námietku v konaní pred súdom prvej inštancie nešpecifikoval tak, aby sa súd prvej inštancie mal s ňou v rozsudku zaoberať. Aj v odvolacom konaní žalovaný len vyjadril „domnienku“. Odvolací súd konštatuje, že v súdnom konaní sa neriešia domnienky, ale preukazujú tvrdené skutočnosti, a preto ak sa žalovaný len niečo domnieva, a takúto skutočnosť netvrdí, ani nepreukazuje, tak sa v konaní nedokazuje a súd prvej inštancie (odvolací súd) nemusí takéto domnienky samostatne riešiť v odôvodnení.

35. Odvolací súd sa plne stotožnil aj so záverom súdu prvej inštancie vyjadreným v bode 32., v ktorom konštatoval, že podľa dotknutej vyhlášky znalec zohľadňuje hodinové sadzby opravovní oprávnených výrobcov vozidla, čiže autorizovaného servisu. Tento záver je plne súladný so znením vyhlášky a nepredstavuje žiadny odklon od jej úpravy. Skutočnosti tvrdené žalovaným v odvolaní, nemôžu zmeniť posúdenie veci. Odvolací súd má za to, že oprava bola štandardná a opak v konaní preukázaný nebol.

36. Vo vzťahu k odvolacím námietkam (prevzatie záverov znaleckého posudku), odvolací súd dodáva, že súd vykonáva dokazovanie a hodnotí predložené dôkazy podľa svojho uváženia v zmysle zákona. Zákon vychádza zo zásady voľného hodnotenia dôkazov (§ 191 ods. 1 CSP) a táto zásada znamená, že záver, ktorý si sudca urobil z vykonaných dôkazov z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia, jeho logického myšlienkového postupu, pričom hodnotiacia úvaha súdu musí vychádzať zo zisteného skutkového stavu veci a výsledok hodnoteného dôkazu má byť súčasťou rozsudku. Aj znalecký posudok musí súd hodnotiť voľne, v kontexte s ostatnými vykonanými dôkazmi a z hľadiska jeho vnútornej logiky. Súd síce nemôže hodnotiť správnosť odborných záverov vyjadrených znalcom, avšak môže výsledky znaleckého dokazovania hodnotiť voľne, t.j. vo vzťahu ku skutkovým okolnostiam, ktoré vyplývajú z iných dôkazov (Vinterová, A. a kol., Civilní právo procesné. 6. Aktualizované a doplnené vydanie. Praha: Linde, 2011, s. 249). Dôkaz znaleckým posudkom (spolu s výsledkami výsluchu znalca) je súd oprávnený hodnotiť podľa zásad vyjadrených v ust. § 191 ods. 1 CSP; hodnoteniu súdu pritom nepodliehajú odborné znalecké závery v zmysle ich správnosti; súd hodnotí presvedčivosť posudku čo do jeho úplnosti vo vzťahu k jeho zadaniu, logickému odôvodneniu znaleckého nálezu a jeho súladu s ostatnými vykonanými dôkazmi. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie sa uvedenými atribútmi dôsledne riadil, v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, z akých tvrdení vychádzal žalobca pri uplatnení svojho nároku, aké tvrdenia a obranu zaujal žalovaný, ktoré skutočnosti považoval medzi stranami za nesporné a ktoré tvrdenia boli medzi stranami spornými, keď následne v bodoch 31. a nasl. vyhodnotil všetky výsledky vykonaného dokazovania v súlade s podmienkami uvedenými v § 191 ods. 1 CSP, s ktorými sa odvolací súd v plnej miere stotožňuje, považuje ich za výstižné a v dôvodoch svojho rozhodnutia na ne odkazuje (§387 ods. 2 CSP), keď žalovaný v podanom odvolaní opätovne namietal skutočnosti (výsledky vykonaného dokazovania na základe znaleckého posudku), s ktorými sa súd prvej inštancie riadne vysporiadal a skutkové zistenia vo svojom rozhodnutí vyhodnotil v súlade s podmienkami § 220 ods. 2 CSP.

37. Žalovaný tiež namietal aktívnu legitímáciu žalobcu vo vzťahu k žalobcom uplatneným nákladom za vypracovanie znaleckého posudku. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie uvedeným v bode 37. odôvodnenia napadnutého rozsudku, a teda že bol preukázaný vznik pohľadávky, ktorú je potrebné priznať ako uvedenú sumu ako náklady spojené s uplatnením pohľadávky. Žalovaný namietal ich priznanie z dôvodu, že zadávateľom a aj osobou, ktorá tieto náklady uhradila je právny zástupca žalobcu. S uvedeným názorom sa nemožno stotožniť, nakoľko sa v danom prípade nepochybne jedná o náklady, ktoré žalobcovi vznikli v súvislosti s bránením práva, kedy znaleckým posudkom preukazoval výšku škody na motorovom vozidle, ktorá výška bola sporná. Znalecký posudok tak bol vykonaný za účelom preukázania odôvodnenosti nároku, v tomto prípade sumy 1339,85 eur rovnajúcej sa nevyplatenej sume opráv na motorovom vozidle Honda CR-V. Nebolo sporným, že

pohľadávka bola platne postúpená na žalobcu, ktorého nielen v tomto konaní zastupuje právny zástupca JUDr. Michal Brož. V danom prípade nie je podstatné, či zadávateľom objednávky bol žalobca alebo jeho právny zástupca, ani to či náklady na vypracovanie znaleckého posudku uhradil žalobca priamo alebo prostredníctvom právneho zástupcu. V prípade znaleckého posudku sa v zmysle § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka jedná o náklady spojené s uplatnením pohľadávky, ktoré sa musia týkať zročnej pohľadávky a musia byť účelne vynaložené na to, aby sa dali úspešne uplatniť aj v súdnom spore. V danej veci sa znalecký posudok týka pohľadávky vo výške 1339,85 eur, preto sa javí nelogickým, aby si žalobca v konaní nemohol uplatniť náklady na jeho vypracovanie, ale bol vyvolaný ďalší súdny spor, kedy by si náklady za vypracovanie znaleckého posudku uplatňoval právny zástupca, napriek tomu, že sa netýkali pohľadávky, ktorú by vlastnil. Vzhľadom na uvedené dospel súd prvej inštancie k správneému záveru, že žalobca je aktívne legitimovaný aj na uplatnenie tohto nároku. Na doplnenie odvolací súd uvádza, že z čl. 7 jednoznačne vyplýva vyúčtovanie znaleckého posudku č. 24/2025 právneému zástupcovi žalobcu ako aj úhrada vyúčtovanej sumy právneým zástupcom žalobcu znalcovi (rub čl. 7) a jej následné preplatenie žalobcom právneému zástupcovi (ktorá skutočnosť plynie z kontextu žaloby spisanej v mene žalobcu právneým zástupcom – faktu, že si túto sumu uplatňuje v konaní žalobca) (k tomu porovnaj aj m.m. uznesenie Ústavného súdu SR č. k. III. ÚS 60/2022 z 10. februára 2022).

38. Taktiež ako nedôvodnú vyhodnotil odvolací súd aj odvolaciu námietku týkajúcu sa priznaných úrokov z omeškania vo výške 9,5 % ročne, keď argumentácia žalovaného spočívala v tom, že on bol presvedčený, že sa do omeškania s poskytnutím poisťného plnenia nemohol dostať, nakoľko si splnil všetky zákonom uložené povinnosti pri šetrení poisťnej udalosti, nie je relevantná, nakoľko správnosť tohto šetrenia sa aj v prejednávanej spore ukázala ako nesprávna. Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd poukazuje na bod 36. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, v ktorom tento zistil, že žalovaný ukončil šetrenie danej poisťnej udalosti dňa 12.10.2023. Pokiaľ žalovaný neuhradil poisťné plnenie, dostal sa do omeškania nasledujúcim dňom po uplynutí 15 dní, t. j. 28.10.2023. Uvedený záver je súladný aj so záverom Ústavného súdu SR v náleze č.k. III. ÚS 309/2020-33 zo dňa 14.10.2020.

39. Záverom k námietkam žalovaného o nedostatočnom odôvodnení a arbitrárnosti napadnutého rozsudku, odvolací súd v prvom rade pripomína, že právo na určitú kvalitu súdneho rozhodnutia, ktorej súčasťou je aj právo strany na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Účelom odôvodnenia rozhodnutia je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančného súdu musí byť aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v odvolacom konaní. Súd sa teda musí účinne zaoberať námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II. ÚS 76/07, podobne Kraska c/a Švajčiarsko z 29. apríla 1993, Sériá A, č. 254-B, strana 49, § 30). Inak povedané, judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby na každý argument, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko, Hiro Balani c. Španielsko, Georgiadis c. Grécko, Higgins c. Francúzsko). Ak rozhodnutie okresného súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 220 CSP, je nepreskúmateľné. K porušeniu práva na spravodlivý proces môže teda dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia (porovnaj I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, III. ÚS 47/2019, 4Cdo/34/2018, 4Cdo/3/2019, 5Cdo/57/2019, 8Cdo/152/2018). V zmysle judikatúry Ústavného súdu SR pritom platí, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právneým názorom strany sporu, je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony strany primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (II. ÚS 675/2014, IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, III. ÚS 32/07). Vecná spojitosť odôvodnenia rozhodnutia s princípom práva na spravodlivý proces garantuje každej strane konania, že vydaný rozsudok musí spĺňať limity zrozumiteľného, určitého a logicky odôvodneného rozsudku. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právneými závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, a teda na to, by premisy zvolené v rozhodnutí rovnako ako závery, ku ktorým na ich základe dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, M. a v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Vychádzajúc z vyššie vyslovených východísk odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP, keď uviedol rozhodujúci skutkový stav a primeraným spôsobom opísal výsledky vykonaného dokazovania a svoje právne závery náležite vysvetlil a uspokojivo objasnil, z akých

úvah vychádzal. Jeho rozhodnutie tak nemožno považovať za také, ktoré by bolo v rozpore s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

40. Na základe uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil. Odvolací súd ako vecne správny (§ 387 ods. 1 a 2 CSP) potvrdil aj od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách prvoinštančného konania, ktorý plne zodpovedá procesnému úspechu strán konania a zákonným ustanoveniam v ňom uvedeným a ktorý ani nebol spochybnený žiadnymi odvolacími námietkami.

41. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP tak, že priznal žalobcovi ako úspešnej procesnej strane nárok na ich náhradu v celom rozsahu proti žalovanému, ktorý vo veci úspech nemal.

42. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§419 CSP) .

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP).